

Оште на 9-й май, както се види, съръ Хенри Еллийотъ не е ималъ извѣстие отъ консули ти изъ България освѣнъ едно (доволно странно) съобщение отъ Одринъ, отъ 6-й май,*) споредъ което, до колко то било извѣстно, турци ти ужъ не извършили никакво насилие надъ мирните християни. Нъ, като забѣлѣжилъ силно възбуждение между мухамедани ти и като видѣлъ въ Цариградъ значителни покупки на оръжия, той благоразумно телеграфиралъ на адмиралъ тъ, командующтъ британскій флотъ въ средиземното море, като му изявилъ желание да доведе своята ескадра въ Бесикскій заливъ. Цѣль та му била да покровителствова британски ти поданници и християни ти въобще. Това благоразумно дѣйствие, извършено отъ посланникъ тъ по съгласие то на прѣдставители ти на други ти държави, които види се приели подобни мѣрки, бѣ съобщено отъ него на 9-й май на лордъ Дерби съ писмо и по телеграфъ тъ.

На петий май се случи въ Солунъ убийството на консули ти французскій и германскій. На 15-й май адмиралство то извѣсти министерство то на чуждоستانی ти дѣла, че на ескадра та се заповѣдало да отплува въ Бесикскій заливъ, че «Swifsure» бѣ проведенъ въ Солунъ, а «Bittern» (както и желалъ съръ Хенри Еллийотъ) — въ Цариградъ. Тия мѣрки бѣха въ същностъ благоразумни и съвършено миролюбиви. При правилно разбиране, тии немътъ политическо значение; а ако и да имъ прѣдадътъ подобно значение, тии поскоро бѣха отправени противъ турци ти, отколко то въ тѣхна полза.

Нъ имаше причини и твърдѣ силни, зашто не трѣбоваше да се оставя публика та въ недоумѣние за смисъла на една стѣпка толкова важна, каквото отправяние то на ескадра та въ една страна възвълнувана както отъ въстание така и отъ избухване на кръвожedenъ фанатизмъ.

Въ 1853, когато прѣговори ти съ Русия приеха мраченъ и почти безнадежднъ видъ, английскій и

*) Parl. Papers, Turkey № 3 1876 p. 145.